

Nagy Péter (1965–1969)

Hogy költözött be a Kollégiumba?

Elsőévesként a Bolyai Kollégiumban laktam, ami a Boldogasszony sugárúton volt. Másodévesként költöztem be az Eötvös Kollégiumba, '65 teléig ott laktunk a Batthyány utcában, egy magánházban, aztán átmentünk az Irinyi épületbe. Először a negyedik emeletre, a Klinikákra néző szárnyban, majd a kórútra néző szárny első emeletén voltunk, illetve a kettő között volt egy átmeneti időszak, amikor mindkét helyen voltak szobáink. Utóbbi helyen nyolcágyas szobákban laktunk. Volt egy tanulókönyvtár, amely vizsgaidőszakokban mindig megtelt. Aztán voltak nagy összejövetelek, szilveszteri bulik. 500 forint volt a népköztársasági ösztöndíjam és 200 volt a kollégiumi díj, ami tartalmazta a menzát is. Egy fizetés pedig 1500 körül volt. Szóval az ösztöndíjból sokmindent meg lehetett engedni. Mentünk más kollégiumokba is. Nagyon érdekes volt, hogy együtt voltunk a bölcsészekkel. Jártam ebbe a társaságba is, ott ismertem meg a feleségemet. Divat volt diákkörözni, az igazgatónk nagyon tudatosan ösztönözte az embereket, mindig megkérdezte őket, hogy hogyan haladnak a saját dolgaikkal, és egymás között is ezekről beszélünk, értéknek számított. Születtek is szép eredmények. Szereték az okos hallgatókat a tanszékeken, és az Eötvösben mindenki ilyen volt. Sok Eötvös-kollégista került a tanszékekre, de ez ott nem volt téma. Ez egy erősen átpolitizált világ volt, amikor nem illett az elitképzést emlegetni.

Hogy került sor az igazgatóváltásra? Mi volt az igazgatók munkamódszere?

Úgy '67 nyarán lehetett, Grasselly Gyula bácsinak más feladatai adódtak. Megbele is fáradt szerintem, tipikus a fiatalokkal való foglalkozásban, hogy elmaradnak a visszajelzések. Továbbá rosszul érintette, hogy ő Ecsedy Pistát akarta diáktitkárnak, de a többiek valahogy engem választottak meg. De nem volt ez olyan poszt, amelyikért különösebb harcot kellett volna folytatni. Akkor voltam negyedéves. Pista olyan impulzív, jó kiállású fiú volt, magával tudta ragadni az embereket. Én nem voltam egy nagy dumás ember, halkabb voltam, és semleges. Voltak mások, akiről lehetett tudni, hogy kapcsolatban voltak a hatalommal. A '68/69-es tanév első félévében Kijevben voltam, majd az utolsó félévet megint a Kollégiumban töltöttem, így csak egy évig voltam titkár. Nem voltak annak idején különösebb leírt szabályok.

Huhn Péternek egyébként nem voltak vezetői ambíciói, Gyula bácsi kérte fel. A háború előtt együtt voltak Eötvös-kollégisták. Bejárt mind a két igazgató és beszélgettek velünk, de nem tűnt fel, hogy ez munkamódszer lett volna. Gyula bácsi visszajárt még azután is.

Mi volt a titkár feladata?

Nem volt szabályozott feladatköre. Kis társaság volt, huszonnéhány fő, mindenki ismert mindenkit. A titkár segítette az igazgatót, képviselte a tagságot, megcsinálta mindig azt, ami adódott.

Megszűnés fenyegette valaha a Kollégiumot?

Mindig! Ezért is maradt tovább Grasselly igazgató, mert ő el tudta látni a védelmet. Amikor aztán úgy gondolta, hogy már nincs ilyen veszély, akkor átadta a stafétát.

Hogy alakult a sorsa az egyetem és a Kollégium után?

A szakmai tevékenység vált az ember hobbijává. Megerősítette az embert abban, hogy lehet a munkáját is szeretni. Huszonöt évig voltam a Geometria Tanszéken, Szegeden. Az elköltözés után még az elején tartottam a kapcsolatot a Kollégiummal, majd amikor megszülettek a gyermekeim, akkor eltávolodtam tőle. De volt olyan, hogy egy-egy speciálkollégiumot az Eötvösben tartottam. Járt rá Pálincás József, az Akadémia mostani elnöke is. Szegedről a Debreceni Egyetem Geometria Tanszékére jöttem tanszékvezetőnek, a fiam viszont a Bolyai Intézet munkatársa lett. Ma pedig már Budapesten élek. A Kollégium hajdani tagjaival szakmai vonalon tartom a kapcsolatot, voltam vagy két találkozáson.

*Az interjút Varga-Orvos Zoltán készítette 2009-ben Budapesten
Szerkesztette: Nagyillés János*